

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. Ch.**
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Bílým
sídlem Veleslavínova 252/5, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2022, č. j. MSK 76391/2022, sp. zn. DSH/13055/2022/Zaj, o dopravním přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též jen „správní orgán prvního stupně“) ze

dne 20. 5. 2022, č. j. MMFM 79737/2022, sp. zn. MMFM_S 16903/2021/ODaSH/Ško, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku spáchaného na úseku provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně se jednalo o přestupek spočívající v držení telefonního přístroje v ruce za jízdy, za jehož spáchání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

II. Relevantní skutková zjištění vycházející z obsahu správních spisů

2. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného spisu správního orgánu prvního stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení přestupku ze dne 11. 9. 2021 se podává, že žalobce téhož dne v čase okolo 9:40 hodin řídil motorové vozidlo a držel za jízdy v pravé ruce na úrovni volantu telefon. Při zastavení vozidla řidič telefonoval prostřednictvím handsfree sady; v oznámení figuruje i vyjádření žalobce, jenž držení telefonu v ruce popírá. Dále žalobce uvedl, že „má svědky na dotyčné volání, na posouzení situace“;
- v úředním záznamu z téhož data popisuje zasahující policista skutkový děj tak, že dohlíželi s kolegou v Nošovicích na bezpečnost silničního provozu a spatřil v čase kolem 9:40 hodin vozidlo Ford, jehož řidič ve své pravé ruce na úrovni volantu držel při řízení telefonní přístroj. Řidič se do oznámení přestupku vyjádřil a toto podepsal. Řidič jel ve vozidle sám, nikdo jiný ve vozidle nenacházel;
- ve správním spise je žurnalizována evidenční karta řidiče čítající celkem 12 záznamů;
- dne 10. 12. 2021 u ústního jednání před správním orgánem žalobce uvedl, že mobilní telefon v ruce nedržel, celou dobu telefonoval prostřednictvím handsfree sady, která je automaticky zabudovaná ve vozidle. Jel v dodávce Ford Custom, nemyslí si, že policisté mohli vidět, jak drží telefon. Dále uvedl, že ve třetí řadě sedadel seděl L. V., svědek, který mu dosvědčí, že v dané situaci nedržel telefon. Policisté uváděli, že ve vozidle nikdo neseseděl, dodávka je zcela zatemněná a dovnitř nelze vidět;
- policista pprap. P. B. v postavení svědka sdělil, že při výkonu dohledu nad BESIP vidět, jak řidič manipuluje s telefonním přístrojem, jenž držel v pravé ruce, v oblasti volantu nebo rádia, nejednalo se o klasické držení u ucha. Po zastavení vozidla při prvotním přistoupení k vozidlu byl ve vozidle slyšet hovor probíhající přes handsfree sadu; ve vozidle byl řidič sám; policejní vozidlo stálo podél cesty, takže vozidlo žalobce jelo proti nim ve svém jízdním pruhu; viditelnost byla dobrá. Svědek zopakoval, že nikdo jiný kromě řidiče se ve vozidle nenacházel, jinak by došlo ke ztotožnění svědků; seděl na místě řidiče a viděl řidiče přes čelní i boční okno; protiprávní jednání pozoroval ze vzdálenosti 4 metrů;
- policista nstržm. T. Š. v postavení svědka vypověděl, že kolem 9:30 hodin proti policejní hlídce jelo vozidlo Ford, jehož řidič v pravé ruce na úrovni volantu držel telefonní přístroj. Po zastavení vozidla a přistoupení k němu, řidič otevřel dveře a bylo slyšet, že ve vozidle probíhá hovor pomocí handsfree sady; ve vozidle se nacházela pouze jedna osoba; stáli policejním vozidlem tak, že viděli do kabiny vozidla; viditelnost byla velmi dobrá, krásné počasí; opětovně uvedl, že nikdo jiný kromě řidiče se ve vozidle nenacházel; seděl na místě spolujezdce a viděl řidiče přes čelní okno; protiprávní jednání pozoroval ze vzdálenosti 12 m;

- závěrem jednání zmocněnec žalobce uvedl, že doloží fotografie vozidla a navrhl vyslechnout svědka.
- 3. Správní orgán prvního stupně ve věci první rozhodl dne 5. 1. 2022, přičemž žalobce uznal vinným z projednávaného přestupku. Výslech navrženého svědka měl za nadbytečný, neboť se dle policistů ve vozidle krom žalobce nikdo nenacházel.
- 4. K odvolání žalobce byla věc nadřízeným správním orgánem zrušena a vrácena rozhodnutím ze dne 16. 3. 2022 s konstatováním, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami.
- 5. Následně zmocněnec žalobce zaslal správnímu orgánu prvního stupně fotografie vozidla Ford, z nichž má být zřejmé, že není možné, aby policisté zřeli, co popsali; dle žalobce je do vozidla velmi špatně vidět. Žalobce navrhl k důkazu realizovat ohledání vozidla a vyšetřovací pokus.
- 6. U ústního jednání konaného dne 16. 5. 2022 zmocněnec žalobce mj. navrhl provést s vozidlem Ford jednání na místě samém, aby se správní orgán přesvědčil o výhledových poměrech a možnostech. Setrval na svém návrhu důkazu výsledkem svědka.
- 7. Správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl dne 20. 5. 2022. Žalobce opětovně uznal vinným z projednávaného přestupku. Uzavřel, že protiprávní jednání žalobce je prokazováno především svědeckými výpověďmi policistů, přičemž svědeckou výpověď svědka navrženého žalobcem, jakož i a rekonstrukci děje, považoval za nadbytečné.
- 8. K odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím dne 13. 7. 2022. Odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

III. Obsah žaloby

- 9. Včasnou žalobu žalobce namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí.
- 10. Nejzávažnější vadou správního řízení je dle žalobce vada procesní, a sice nevyslechnutí navrženého svědka. Žalovaný porušil zásady správního řízení a právo obviněného na obhajobu, přičemž se nevypořádal s argumentem, že do jeho vozidla není možno vidět způsobem, který policisté popsali; namítá rovněž nevypořádání se s navrženým důkazem fotografiemi a vyšetřovacím pokusem.
- 11. Nepřezkoumatelnost žalobce spatřuje především v tom, že svou argumentaci opřel o judikaturu Nejvyššího správního soudu, s níž se žalovaný nevypořádal. Podobně jako ve svém odvolání i v žalobě žalobce odkázal na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu.
- 12. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje

13. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
15. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
16. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vině žalobce za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že při řízení vozidla držel v ruce mobilní telefon v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.
17. Dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
18. Dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
19. Předně se krajský soud vyjadřuje k otázce namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31, podle něhož se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námítky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
20. Krajský soud dospěl k závěru, že obě správní rozhodnutí přezkoumatelná jsou. Argumentace přítomná ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, z něhož je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k učiněným závěrům. Správní

rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněna a plně srozumitelná. Žalovaný též v dostatečné míře korigoval závěry správního orgánu prvního stupně týkající se předložených fotografií a otázky, co žalobce za jízdy držel v ruce (srovnej str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí).

21. Je-li žalobcem nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřovaná v údajném nevypořádání se s judikaturou Nejvyššího správního soudu citovanou v odvolání, krajský soud je přesvědčen, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného s ustálenými judikatorními závěry kasačního soudu rozporné není, ba naopak, s těmito plně souzní. Jak bude rozvedeno níže, správní orgány přezkoumatelným způsobem zdůvodnily, proč navrhované důkazy ve věci provedeny nebyly a z jakého důvodu považovaly přestupkové jednání žalobce za prokázané.
22. Stěžejní námitky žalobce pak míří do náležitého (ne)prokázání skutkového stavu a polemizují se závěry žalovaného stran neprovedení navrhovaných důkazů výsledkem svědka a rekonstrukcí na místě spáchání přestupku.
23. Úvodem je nutno poznamenat, že v posuzovaném případě proti sobě stojí dvě verze skutkového děje, a to verze předkládaná svědeckými výpověďmi zasahujících policistů vypovídajícími, že viděli žalobce za jízdy držet na úrovni volantu v pravé ruce mobilní telefon, a verze druhá stojící na výpovědi žalobce tvrdícího, že mobilní telefon za jízdy nedržel a že není možné, aby policisté viděli, co popsali – dle žalobce do předmětného vozidla Ford z pozice policistů nebylo vidět.
24. V přestupkovém řízení byly o sporném jednání žalobce provedeny následující důkazy: výpovědi policistů a žalobce, listiny pocházející od policejního orgánu (oznámení přestupku, úřední záznam), fotografie doložené zmocněncem žalobce e-mailem ze dne 26. 4. 2022.
25. Žalobce nezpochybňoval, že předmětného dne řídil vozidlo v místě a čase, jak je specifikováno ve výrokové části napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Sporné je, zda žalobce při této jízdě držel v ruce mobilní telefon a zda danou skutečnost policisté reálně mohli zpozorovat. Žalobce uváděl, že telefon v ruce nedržel (srovnej oznámení přestupku ze dne 11. 9. 2021), u ústního jednání dne 10. 12. 2021 setrval na svém tvrzení, přičemž dodal, že celou dobu řízení telefonoval prostřednictvím zařízení handsfree.
26. K otázce hodnocení důkazů za situace, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku je výpověď zasahujících policistů, se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, poskytl správním orgánům vodítko, jak mají v takových situacích postupovat: V první řadě je třeba policisty vždy vyslechnout jako svědky a dále si položit otázku, zda jsou jejich svědectví v daném případě důkazem dostatečným. V případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, mezi které držení hovorového zařízení za jízdy, jak je tomu v souzené věci, nepochybně patří, takový důkaz zpravidla postačuje. Dalším krokem je porovnání výpovědí policistů a obrany prezentované obviněným s cílem učinit závěr o jejich věrohodnosti.
27. V rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, pak Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil následující závěr: „Policistu lze obecně považovat za nestranného

a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“ Uvedený názor je v rozhodovací praxi správních soudů nadále zastáván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, nebo ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. 1 As 176/2016-41). O případy, v nichž je možno pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, pak půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.

28. V přezkoumávané věci správní orgán prvního stupně vyslechl oba zasahující policisty a jejich výpovědi porovnal s obranou žalobce. Oba správní orgány pak v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vysvětlily, z jakých důvodů považovaly výpovědi policistů za věrohodné a uvěřily jim. Jejich odůvodnění považuje krajský soud za dostačující a přesvědčivé a v podrobnostech na ně i odkazuje.
29. K fotodokumentaci předložené zmocněncem žalobcem ve správním řízení, krajský soud konstatuje, že ona fotodokumentace věrohodnost policistů nikterak nevylučuje, ba naopak s jejich výpověďmi spíše koresponduje. Závěr správního orgánu prvního stupně ohledně předložených fotografií korigoval žalovaný na straně 6-7 žalobou napadeného rozhodnutí a krajský soud se s jeho tvrzeními ztotožňuje. Přestože se jedná o fotografie, které nebyly pořízeny v době a místě projednávaného přestupku, je z nich patrné, že i osoba sedící ve vozidle v nižší poloze, než je úroveň řidiče dodávky, může spatřit značnou část volantu. Předložené fotografie podporují tvrzení policistů o tom, že z policejního vozidla zřeli žalobce držícího v ruce mobilní telefon. Je rovněž třeba poukázat na skutečnost, že přestupkové jednání zasahující policisté pozorovali z různých úhlů, které se v důsledku jízdy automobilu měnily, přičemž daný děj zhlédli i po určitý časový interval.
30. V souzené kauze krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost zasahujících policistů zpochybňovala, přičemž ani žalobce nepředestřel žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě. Jejich postup v souzené věci rovněž nebyl shledán nikterak nestandardním.
31. Dle názoru krajského soudu konkrétní výpovědi policistů neobsahují žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání s úředním záznamem a oznámením přestupku. Lze konstatovat, že obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech plně shodovaly. Za situace, kdy byla výpověď policistů prováděna po několika měsících od spáchání přestupku, lze případné drobné odchylky, například stran uváděné vzdálenosti, ze které přestupek viděli (4 m a 12 m), pochopit, neboť nelze mít za to, že policisté mají kapacitu pamatovat si všechny jednotlivé zjištěné přestupky do nejmenšího detailu. Žalovaný se rozdílů ve výpovědi policistů věnoval na str. 5 a 6 a krajský soud na jeho závěry v dalším odkazuje.

32. I přes přesvědčení žalobce, krajský soud ve výpovědích policistů neshledal žádné podstatné odlišnosti či rozpory, které by mohly samy o sobě zapříčinit vznik pochybností o jejich věrohodnosti. Z výpovědí zasahujících policistů je nad veškerou pochybnost zřejmé, že si byli jisti držením mobilního telefonu ze strany žalobce, přičemž se shodli především na ruce a pozici, ve které měl být tento žalobcem držen. Současně zasahující policisté nezávisle na sobě uvedli shodný okamžik a způsob, jakým bylo spáchání přestupku žalobcem zpozorováno.
33. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém jednotlivém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Na rozdíl od policisty, který na věci neměl osobní zájem, měl žalobce zřejmý motiv, proč vypovědět, že za jízdy nedržel hovorové zařízení. Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Krajský soud tedy v souladu s názorem správních soudů v tomto směru vychází z předpokladu, že žalobce, jemuž postih za spáchaný přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25).
34. V případě střetu protichůdných výpovědí policistů a řidiče podezřelého ze spáchání přestupku je třeba přihlídnout i k principiálně vyšší hodnověrnosti svědecké výpovědi policisty oproti např. svědecké výpovědi osoby blízké řidiči, a o to více to pak platí v případném srovnání s vlastní výpovědí řidiče, jakožto obviněného v přestupkovém řízení. V tomto duchu judikuje i Nejvyšší správní soud (srovnej např. rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27) a uvádí, že řidiči z hlediska psychologického oproti policistům nijak prověření nejsou, policista by se křivým obviněním dopouštěl závažného úmyslného kárného provinění, a je-li vyslýchán jako svědek, navíc křivé výpovědi, zatímco řidič se případnou lží o svém jednání ničeho nezákonného nedopouští (nanejvýš jedná nemorálně), a konečně že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá (...), zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu (...), popř. i penalizaci body v řidičském hodnocení.
35. K namítanému nevyslechnutí svědka ve správním řízení k návrhu žalobce, musí krajský soud důrazně poukázat na shodně vyznívající výpovědi policistů podané v postavení svědků. Pprap. B. vypověděl, že řidič byl ve vozidle sám. Týž policista k dotazu žalobce sdělil, že nikdo krom řidiče se ve vozidle nenacházel, přičemž doplnil, že by jinak došlo ke ztotožnění svědků na místě. I nstržm. Š. řekl, že ve vozidle byla pouze jedna osoba. Na otázky žalobce reagoval tak, že nahlédl do přední části vozidla až na místo spolujezdce a cestou zpět k služebnímu vozidlu se podíval i přes zatemněná skla vozidla v zadní části. Ve vozidle si žádných osob nevšiml.
36. Svědecké výpovědi policistů tedy jednoznačně potvrzují, že žalobce byl ve vozidle sám. Ve světle výše predestřených závěrů stran věrohodnosti zasahujících policistů, krajský soud nemá důvod pochybovat o závěru, že se ve vozidle kromě žalobce nenacházela jiná osoba.

37. Pouze nad rámec lze upozornit na povinnost zasahujících policistů jim plynoucí z § 74 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) ve smyslu něhož, orgán policie učiní nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků (*zdůraznění provedeno krajským soudem*) nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, nasvědčují-li okolnosti tomu, že byl spáchán přestupek podle zákona o silničním provozu (...).
38. S citovaným ustanovením je plně souladná výpověď policisty B., jenž uvedl, že pokud by se ve vozidle žalobce nacházela i jiná osoba než žalobce, byla by ztotožněna jako svědek. Z okolností případu přitom nevyplývá, že by policisté měli jakýkoliv důvod či zájem na tom neplnit své zákonné povinnosti, jak jim ukládá výše předestřené ustanovení § 74 odst. 1 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky.
39. Soud takto ve shodě s žalovaným uzavírá, že výslech svědka, který se nenacházel ve vozidle při přestupkovém jednání žalobce, je nadbytečný.
40. Namítá-li žalobce neprovedení dalšího důkazu, konkrétně rekonstrukci na místě samém, lze toliko uvést, že vzhledem k tomu, že obě svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce vytykaného přestupkového jednání dopustil a že v průběhu správního řízení nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém ději, přičemž i předložené fotografie zmocněncem žalobce podporují tvrzení policistů, nejevilo se být provádění podrobnějšího dokazování nezbytným.
41. Neprovedení navrhovaných důkazů lze (s jistým zjednodušením) ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (za všechny odkazuje krajský soud na jeho recentní rozsudek ze dne 27. 7. 2022, č. j. 3 As 98/2020-26) odůvodnit tím, že (i) jde o důkazní prostředek nezpůsobilý cokoli prokázat (například svědectví z doslechu), nebo (ii) jím nelze prokázat právě dokazovanou skutečnost (t. j. netýká se prokazované skutečnosti), případně (iii) pro jeho nadbytečnost (zjišťovaná skutečnost byla bezpečně prokázána již provedenými důkazy). Na základě výše uvedených okolností se tak důkazní návrh výsledkem svědka a rekonstrukcí jeví krajskému soudu s ohledem na komplex již provedených důkazů zcela nadbytečným.
42. V daném kontextu krajský soud připomíná, že pokud má žalobce za to, že jiné, než provedené důkazy by byly objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, domáhá se tak použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat pouze za pomoci určitého důkazu. Pro úplnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, sp. zn. 7 A 82/2002, dle kterého dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu

dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného. Správní řízení tedy obecně ovládá ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu zásada volného hodnocení důkazů. Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 007, č. j. 2 As 93/2006–84).

43. V projednávané věci tak bylo v rámci možností, které jsou správním orgánům z povahy věci dány při zjišťování přestupků viditelných pouhým okem, s dostatečnou mírou jistoty zjištěno, že žalobce uvedený přestupek spáchal tak, jak je uvedeno v rozhodnutích žalovaného i správního orgánu prvního stupně. Soud má stejně jako správní orgány za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z konzistentní výpovědi zasahujících policistů (spolu se skutečnostmi obsaženými v úředním záznamu a oznámení přestupku), kteří zjištěné skutečnosti vnímali lidským zrakem po dostatečně trvající časový interval a z bezprostřední vzdálenosti, spočívající v tom, že žalobce držel v ruce během řízení vozidla mobilní telefon v pravé ruce na úrovni volantu, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, který ji v průběhu správního řízení i řízení soudního relevantně nezpochybnil. V případě žalobce tedy s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j 7 As 102/2010-86, nevznikla správním orgánům jakákoliv pochybnost či ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj jako takový odehrál jinak.
44. Krajský soud uzavírá, že výpověď policistů, jejichž věrohodnost nebyla v přestupkovém řízení ani v řízení před soudem relevantně zpochybněna, ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise, byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil sporného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o jeho vině. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné.
45. V souzené věci nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty však v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci bezpečně prokázána.
46. Podle názoru zdejšího soudu nejsou dány pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
48. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 21. dubna 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně